

Իրիկունն աղու կ'իջնէ երկընքէն
 Ծըփուն ծիրանի.
 Աստղերն անձկարօտ լուռ մուռ կը դիտեն
 Լիճը գեղանի:
 Կը մեռնի արփին, ու օրն է անշունչ
 Ծընող խաւարի.
 Լըռութիւն, խորհուրդ գուգուած են ի փունջ
 Խօշ անըրջանքի:
 Կ'անցնին կարկաշուն լոյսերով ծաղիկ
 Մակոյկներ երազ,
 Ըղծի, հեշտանքի մուլար, ուռուցիկ
 Քամելով բաժակ:
 Բայց դու, նորածին մահիկին ներքեւ
 Կանգ կ'առնես մենիկ,
 Աստուածը լըճակին, իմ սաւառնաթեւ
 Ձըկնորս երջանիկ.
 Ու ոսկեձեղուն ապարանքներէն
 Աւելի շքեղ՝
 Գիրկն ալիքներուն կ'ընես ապաւէն
 Հեշտին ու անմեղ:
 Պաղպաղուն մահճիդ կը նային անձկօտ
 Լուսինն ու աստղեր.
 Զեփիւռներն անոյշ երազ ու կարօտ
 Հոգիդ են գրկեր.
 Գրկեր են նաւակդ — անդորրանքի ծոց —
 Ու զայն կ'որորեն
 Հանդէպ աստղերուն որ կ'այրին անբոց,
 Առկախ երկընքէն:
 Ու հազար խոցով կ'այրեն վիրաւոր
 Իմ սիրտըս ծաղիկ

Յանդիման երազ տեսիլքիդ աղուոր,
 Ձկնորս երջանիկ:
 Այդ լուռ կամարին աստղերէն կաթող
 Շիթերն հեշտաբոյր
 Կը դառնան հոգւոյս գիշերով անշող
 Ալիք ու փրփուր:
 Ու ես ծովափին կը խորհիմ երկար
 Իմ վըշտի մասին
 Որուն քով ի գուր կը փայլի պայծառ
 Դիւթաթը լըճին:
 Բիւր կարաւանով խըռովքի ծոցէն
 Կ'անցնին խօլաբար
 Իմ ցեղին հազար զաւակներն ամէն
 Անդուլ, անդադար.
 Ու չունին նաւակ լըճի մ' մէջ հեշտին
 Ուր առնեն դադար,
 Հեշտորոր նինջով երազեն մեր հին
 Փառքերն ոսկեշար.
 Ու վաղորդայնին գիմեն հեռաւոր
 Ծոցն հայրենիքի
 Ուր մեր արշալոյսն կայծերով բոսոր
 Արդէն կը բոքնիկի: —
 Օրօ՛ր քեզ նաւակ անհոգ ձկնորսին,
 Օրօ՛ր ու անդորր.
 Մինչ իմ հէք հոգիս մինչեւ լոյսն այգին
 Կը թափէ արտօսը,
 Այս օտար փփին, այս աստղերուն տակ
 Որ կ'այրին սիրով
 Այս աղուոր լըճին՝ երազ ու դիւթանք
 Յաւերժ անխըռով:

Մասիսներն անմահ կոյս գագաթներով
 Երբ ինձ կը ժըպտին
 Եւ ամպ ու երկինք կը դիտեն անխռով
 Սէգ և ահագին,
 Հոգիս վերամբարձ կը տեսնէ հեռուն
 Ինչպէս յաւերժեայ
 Երկնից բովքերէն հանուած անանուն
 Բիւրեղներ հսկայ,
 Որ կը ծառանան ընդդէմ դարերուն
 Եւ անջըրպետին,
 Ու իրենց ներքեւ ազգեր անկայուն
 Պարտուած կը մեռնին:
 Զանոնք լոյս աշխարհ բերելու համար
 Զեռք ձեռքի տըլին
 Մարդը և Աստուած խորհրդով մ'անճառ
 Յաւէտ անքընին:
 Երկնից ու երկրի հըպումին լուսեղ
 Ուժեր դիւթական
 Խաւարի ծոցէն չոպեցին կարշնեղ
 Ազգ մ'աւեր, կործան,
 Որ տօն հռչակեց այդ օրն անուանի,
 Ողջունեց նոր դար,
 Նոր արարչութիւն՝ վերելքով փառքի
 Որ չունի դադար:

Այնքան կիզիչ չէ հուրը բոցավառ
 Խոր տարտարոսին,
 Ոչ Արամազդեան շանթերն անըսպառ
 Թափով ահագին,
 Որքան դիցակերտ երեսունեւկեց
 Աննիւթ կոթողներ
 Որոնց քով Վահագն յաղթական ու մեծ
 Փռչի է ու ստուեր.
 Որոնց քով շիջաւ հուրը դիւական
 Ատրուշաններուն,
 Ու ծով մ'արիւնի դարձաւ Հայաստան՝
 Յաւերժ աննըկուն.
 Երեսունեւկեց հըմայքներ թաքուն
 Որ կը շաղկապեն
 Անծանօթ սրտեր ցըրիւ, երերուն
 Քառեակ հողմերէն:
 Ես կ'երկրգապեմ հայու հաւատքով
 Հանճարին հըսկայ
 Որ երէք տասնեակ ու վեց տառերով
 Կնքեց ցեղս անմահ:
 Ու հոգիս բուրվառ, Մեսրոպ աննըման,
 — Երկինքը վըկայ —
 Երսունվեց տառով Քեզի յանդիման
 Թող յաւէտ ծըխայ:

Հ. ԵՂԻԱ ՓԷՉԻԿԵԱՆ